

Sjet Rozenberg-Postma: 'Help... de zuster is ziek!' Uitgeverij Boekscout, Soest 2013. ISBN 978-94-6206-964-0 (Baarmoederhalskanker/ Adenocarcinoom/ Verplegenden als zieken/ED/1) Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Egodocument van 140 pagina's waarin verpleegkundige Sjet Rozenberg-Postma beschrijft hoe bij haar in 2012 baarmoederhalskanker werd ontdekt, hoe zij daarvoor behandeld werd en wat voor impact het had op haar werk, haar leven en dat van haar familie.

Sjet: (www.boekscout.nl): "Ik ben moeder van vier kinderen, echtgenote, dochter, zus en verpleegkundige. Deze rollen kun je niet loskoppelen, zeker als er in 2012 een rol bijkomt, die van patiënt. Er werd bij mij baarmoederhalskanker geconstateerd. Deze nieuwe rol, patiënt, zorgt ervoor dat ik verander als moeder, als echtgenote, als dochter en zus maar zeker ook als verpleegkundige. Dit is mijn verhaal over mijn kanker met als rode draad mijn rol als verpleegkundige."

Over de schrijfster: Sjet Rozenberg-Postma is verpleegkundige en moeder van Lieke, Rick, Anne-Marre en Mirte. Zij is een Friese boerendochter die met man Sjoerd en kinderen in Friesland (Jubbega) woont. In juni 2012 werd bij haar baarmoederhalskanker geconstateerd waarvoor zij behandeld werd. Ze is nu genezen, zal altijd wel wat angst voor opnieuw kanker krijgen houden, nog wel vijf jaar .

Korte beschrijving: Sjet Rozenberg-Postma beschrijft in dit boek hoe ze na een routinecontrole op gynaecologische kanker het bericht kreeg dat er onrustige cellen aanwezig waren in het uitstrijkje. Na nog een uitstrijkje werd een stukje weefsel uit de baarmoedermond weggehaald en onderzocht: er blijkt sprake te zijn van baarmoederhalskanker. Dan wil Sjet dat er actie ondernomen wordt, maar de gynaecoloog wil eerst nog een lis-biopt nemen. Daarna is iedereen ervan overtuigd dat de baarmoeder verwijderd moet worden, want ook de snijvlakken waren niet schoon. Sjet beschrijft hoe ze de patiëntenrol ervaart en levert toelichting op het soort onderzoeken en de operaties die ze ondergaat. Ook gaat zij in op reacties van haar gezin en directe omgeving. Hoe Sjoerd en zij het bijvoorbeeld de kinderen vertelden, hoe zwaar dat was en hoe ze alle vier reageerden. Ze beschrijft hoe dubbel zij soms de gang door de gezondheidszorg beleeft heeft, wanneer ze de rol van patiënt moeilijk vond en de neiging had in te grijpen of iets te zeggen, omdat ze ook verpleegkundige is.

Wat viel op: Toch ook hier weer dat Sjet zegt als verpleegkundige te veranderen door de ziekte ervaringen. Ze is als het ware een bruggenbouwer tussen twee werelden. Een plek, die door hulpverleners ook in bijvoorbeeld *Dokter is ziek* van Gonny ten Haaft wordt beschreven. Dat levert naast de ervaringen, waardevolle informatie, ook om zorg te verbeteren. Sjet beschrijft hoe ze in de patiëntenrol soms ziet dat er iets moet gebeuren en daarvoor een suggestie levert, hoe ze soms moet loslaten, het over zich heen laten komen, omdat anderen nu voor haar zorgen.

Citaten: Pag. 47 : 'Ik heb na dit slecht-nieuwsgesprek heel vaak gedacht, hoe zou dat nou voor mij zijn, als ik hoor dat ik kanker heb. Dat is toch wel één van de meest heftige dingen die je zou kunnen overkomen. (...) En toch kun je niet bedenken hoe het is, totdat je het zelf meemaakt. Dan ontdek je dat je heel anders reageert dan dat je had gedacht.

Dit was mijn slecht-nieuwsgesprek. Ik ben hier de patiënt, het gaat over mij. Dit is de andere kant van mijn vak, geen rol. Dit is niet een kwestie van uniform uittrekken,

deur sluiten en naar huis gaan. Ik ben al thuis, alleen. Geen partner die met mij instort. Geen verpleegkundige die een luisterend oor biedt, of een slokje water of zo. Ik ben alleen en weet niet wat ik moet doen.'

Pag. 52: 'Mijn moeder tref ik in tranen aan. Ik huil even mee en ga dan troosten. Mijn vader houdt zich groot, en dat vind ik fijn, want hij is mijn sterke, stoere heit, die altijd positief is en altijd de moed erin houdt.'

Pag. 62: 'Dr. Keuning belt zelf, om te melden dat ook de longfoto's goed zijn, geen uitzaaiingen daar. Opluchting, je zou er bijna weer van gaan roken.'

Pag. 78: "Maar krijg ik dan geen premedicatie?" 'Ja zeker wel, twee paracetamolletjes.' 'Niet iets kalmerends?' piep ik. Verbaasd kijken ze me aan, 'heb je dat dan nodig?' Nee, niet echt, maar bij ons op de afdeling krijg je voor elke ingreep, zelfs de allerkleinste, dormicum, een kalmerend tabletje. En dit wordt toch een redelijk grote ingreep. Ze vinden het niet nodig en ik laat het maar over me heen komen.'

Pag. 126: 'Dit is dus een verandering, denk ik. Voor mijn kanker had ik gedacht: tien dagen wachten is helemaal niet lang, dat is juist snel. Snappen ze dat nou niet? En nu denk ik: natuurlijk kan het sneller, veel sneller, maar er zijn ook nog andere kankerpatiënten die moeten wachten.'

Recensie/extra: Bron: www.boekscout.nl:2013 Ria Bron- Landstra: 'Ik kan iedereen absoluut, absoluut dit boek aanbevelen, het verhaal van het zwaarste jaar uit Sjet haar leven. Het boek omarmt je, Sjet, een hartverwarmende persoonlijkheid, neemt u op zo'n geweldige open en leuke manier mee, naar haar leven met kanker. (...)'

<http://drimble.nl/nieuws/lippenhuizen/>

http://www.dewoudklank.nl/nieuws/21503/zuster-sjet-uit-lippenhuizen-schrijft-boek-over-haar-ziekte/?utm_source=rss&utm_medium=rss&utm_campaign=zuster-sjet-uit-lippenhuizen-schrijft-boek-over-haar-ziekte